

Ontologie stará a nová

Pro starou (tradiční) ontologii bylo (a je) charakteristické, že intencionální model pojmů jsoucna (tzv. obecnin) měla za „jsoucí“ a dokonce za „působící“ (i když na druhé straně se tu vracela myšlenka neměnnosti: tomu, co je proměnlivému jsoucnu tím společným a sjednocujícím, se připisovala schopnost formovat, tedy působící mohoucnost udržování proměnlivé mnohosti v jednotě „totožnosti“). Toto pojetí zřetelně rozpoznáváme za platónskou myšlenkou „ideje“, ale také za aristotelskou (a později scholastickou) myšlenkou „formy“ (*morfé*). Pro novou ontologii můžeme proto právem zvolit i pojmenování „méontologie“, neboť ani „idea“, ani „forma“ tu není chápána jako jsoucí (tím méně jako nějaká „mohutnost“), nýbrž radikálně jako „nejsoucí“ (mé on), byť ve velmi specifickém smyslu.

(Písek, 161107-1.)